

Pácsi Zsolt-A pince

Bérczy Miklós már két éve nem írt. Illetve hébe-hóba próbálkozott, leírt néhány sort, néha egy egész oldalt, de akkor elakadt. Az ötletmag csírája mindig vérszegény próbálkozássá lett, és Miklós törölte azt a néhány sornyi, vagy jobb esetben egy oldalnyi szöveget.

Pedig mindig szeretett írni. Szeretett képzeletével helyszíneket, jellemeket és életeket teremteni. Szerette azt az elégedettséget, amelyet olyakor érzett, mikor – még annak idején – kitette az utolsó pontot a sztori végére és agyát jóleső bizsergés fogta el. Az alkotás íze, mint amikor kedvenc süteményük zamatja még órákig ott marad a szánkban. Ilyen volt Bérczy Miklós számára az írás.

Ezért is kezdett aggódni, amikor úgy érezte, sosem jön már ihlet és pályafutásának vége szakad. Kár lett volna, hiszen nem volt még hosszú ez a pályafutás, viszont annál sikeresebb. Első könyvét huszonhárom évesen adták ki és a könyvesboltok negyedik legkeresettebb műve lett 2010-ben. Aztán nem kellett egy év és következő irománya a toplisták élén csücsült, rajta szép, cirkalmas betűkkel: *Nicola Berech*. Ez volt az álneve, s bár polgári nevét már mindenki ismerte, ettől az inkognitótól nem akart megválni, mert lassan ez is egyfajta jellemé vált, csakúgy, mint valamelyik általa megalkotott főszereplő.

Nos, egy unalmas októberi délutánon, amikor Miklós éppen egy utolsó próbálkozást tett arra, hogy a kiadó adjon neki még két hónapot és feszülten gépelte be gondosan megfogalmazott levelét, valaki kopogtatott.

Miklós kissé mérgesen hagyta ott számítógépét és az ajtóhoz menet még egy futó pillantással felmérte, mennyire nagy a rendetlenség a szobában, ha a látogató esetleg bekéredzkedne. Minden szalonképes volt. Bár legfeljebb a két emelettel feljebb lakó Tarna Gyula bácsi jön ilyenkor, késő délután, hogy kölcsönkérjen egy kis, ahogy ő nevezte, védőitalt. Gyula bá' ugyanis nagy Fradi drukker volt, még az Ebedli-Bálint-Rab-Nyilasi időkből és azóta is minden mérkőzést gyermeki lelkesedéssel követett. De volt, hogy elfelejtett bevásárolni a meccsre – amelynek elengedhetetlen tartozéka volt legalább két, de gyakran több Arany Ászok – és ilyenkor Bérczyhez jött kölcsönkérni. Miklós pedig nagyon szívesen adott, mert Gyula bá' műszaki érzéke a házban, de lehet, hogy a területben sem vetekedhetett senkiével. És ha esetleg elromlott valami, akkor ott volt Tarna Gyula bácsi, aki a kölcsönkért „védőital” árát ledolgozandó, nagyon szívesen javított meg bármit a műhelyből alattomban összelopkodott szerszámkészletével.

Azonban amikor Miklós ajtót nyitott nem az öreg állt ott. Egy magas, jól borotvált figura. Barna haját elegánsan hátrafésülte, szemüvegének fekete kerete jól illett fényesre suvickolt cipőjéhez. Barna kordbársony kabátot és hozzá fekete farmernadrágot viselt. Kiugró arccsontja jobban kiemelte szemüvegét, de ettől még elegánsabbnak tűnt.

- Szerbusz, Miklós! – szólalt meg rövid hallgatás után. Miklós meglepetten mérte végig, majd fedetlen gyanakvással megkérdezte:

- Ki... Kihez van szerencsém? – szemöldökét értetlenül összehúzta közben.

- Hát nem ismered meg? – kérdezett vissza az idegen és közben tett egy lépést befelé – Pedig nagyon közeli ismerősök vagyunk – mondta, aztán röviden felnevetett.

- Hát kutya legyenek, ha tudom... még soha nem is láttalak.

- Ej, ej, Miklós – csóválta fejét a fiatalember – Nicola Berech. Na, ez a név már csak mond valamit.

Miklós nem értette. Illetve értette, de furcsállta. Idejön egy ember, mindenféle előzetes egyeztetés nélkül és azt mondja, ő Nicola Berech, azaz Bérczy Miklós, aki viszont nem lehet, mert önmagát igazán nehézkes lenne meglátogatni. Hát ki a fene lehet ez akkor?

- Nos, uram... Azt hiszem félreértés történt, ugyanis...

- Jaj, ettől féltem. Hogy nem fogod elhinni, hogy a te írói, ha úgy tetszik, lírai éned csak úgy betoppan péntek délután – Nicola furcsa fintort vágott, aztán folytatta – De, nem sok

értelme lenne magyarázkodni. Nem is próbálok. Viszont mutatni akarok neked valamit – kicsit hátrébb lépett és szívélyesen, mintha otthon lenne, kitérta jobb karját – Velem jönnél?

Miklós ekkor arra gondolt, hogy most vagy meg akarják őt ölni, vagy ez a figura itt az ajtóban csak a képzelet szüleménye. Ha az első, akkor nagy baj van, ha pedig a második, akkor egyszerűen megbolondult. Viszont, ahogy jobban belegondolt, a második eshetőségtől jobban félt, mint az első. Ha megölik, hát megölik. Csak ne fájjon! Az írás már úgysem megy, és csak vergődik a használhatatlan költői gondolatok hullámán.

De az óvatosság akkor sem árt. Még csak harminc éves, nincs itt az ideje, hogy letegye a lantot. Szóval vállalva a rizikót, de a félelem okozta gyanakvástól vezérelve, behívta a magát Nicola Berechnek nevező férfit.

- Rendben. Megnézem, amit akar, de még csak... - órájára nézett – hét perce ismerjük egymást. Jöjjön be, igyunk meg egy kávét, vagy sört, vagy amit szeret, hogy legalább bízzak magában!

Nicola Berech diszkréten kiröhögte Miklóst, majd belépett a lakásba:

- Jól van. Akkor gyorsan csinálj egy kávét! Tejjel, három cukorral, ahogy magadnak is. Ha nem hiszed el, hogy én tényleg a te írói személyiséged vagyok, hát nem hiszed. Tudom, hogy nehéz ezt elképzelni. De bajod esni nem fog, attól nem kell tartanod. Segíteni jöttem.

A hideg lépcsőházból belépve szemüvege bepárásodott. Levetette a kordbársonykabátot, majd az előszobában álló székre dobta. Megtörölte fehér kötött pulóverének ujjával a szemüvegét, majd – mintha mindig is itt lakott volna – az étkező felé vette az irányt.

Miklós enyhén felháborodva vette tudomásul, hogy vendége mennyire otthon érzi magát, de most már inkább próbált megbízni Nicolában. Kiment a konyhába, elkészítette a kávét, tejjel, három cukorral, ahogy magának is szokta aztán bevitte az étkezőbe. Nicola a régi, szocialista időkből itt ragadt kanapén ülve dohányzott a legnagyobb nyugalommal és otthonossággal. Leült vele szembe, a kanapéhoz tartozó fotelba és hozzáláttak a kávéhoz.

- Hogyan fogsz segíteni? – kérdezte néhány percnyi hallgatás után Miklós. Ez nagyon érdekelte. Ha a fickó örült, biztosan valami eszelős módszert talált ki. Ha pedig ő az örült... akkor talán még el is hiszi, amit Nicola kitalált.

- Ez most nem fog tetszeni, de le kell mennünk az alagsorba – mosolygott Nicola - Ott meg is tudom mutatni...

- Tényleg nem hangzik túl bizalom gerjesztően... De van más választásom?

- Persze. A másik választás az, hogy lelépek, te pedig szerződést bonthatsz a kiadóval. Aztán írogathatsz folytatásos kisregényeket a kerületi újságba és talán úgy tíz-tizenöt nyugdíjas még el is fogja olvasni őket.

Nicola ezután letette az üres csészéjét, aztán hátradőlt a szocialista kanapén. Miklós hallgatott és tudta, hogy ez a könyörtelen jövőkép akár még igaz is lehet, főleg ha tényleg megörült. Mit veszíthet? Ha valóban csak annyi kell az ihlethez, hogy lemenjen az alagsorba, hát miért ne?

- Jól van. Lemegyek veled a pinyóba. De ha meg akarsz ölni...

- Dehogy akarlak – nevetett fel Nicola – Ettől nem kell tartanod. Mondtam már, hogy segíteni jöttem.

Miután Nicola Berech elszívta cigarettáját, ő és Bérczy Miklós – ismertebb nevén Nicola Berech – elindultak a pincébe. Lifttel mentek. Az alagsor szintjén azonban nem állt meg a felvonó. Lejjebb ment. Miklóson ismét erőt vett a megbolondulástól való félelem. Azzal nyugtatta magát, hogy talán csak álmodik, bár a mellette álló írói önmagán kívül minden valóságosnak tűnt. Sőt, ha jobban belegondolt, még Nicola Berech is hasonlított rá. Amikor beszélt, mintha valamely főszereplő szólalt volna meg egyik sikerkönyvéből.

- Nem is tudtam, hogy van még egy szint – mondta remegő hangon Miklós.

- Pedig már megszokhattad volna, hogy errefelé mindig van lejjebb – húzta mosolyra a száját Nicola.

A lift még vagy két-három percig zakatolt lefelé, aztán megállt. Az ajtó kinyílt és egy alig megvilágított folyosó tárult a két férfi elé. Nicola intett Miklósnak, hogy kövesse.

A folyosó egy kétszárnyú, nagy ajtóba torkollott. Az ajtó előtt megálltak. Nicola rágyújtott. Komolyan nézett Miklóstra.

- Na itt van, amit mutatni akarok. Gyere!

Azzal kinyitotta az ajtót. Egy darabig csendben álltak, Nicola a hatásszünet, Miklós pedig a várakozás miatt.

- Na? – szólalt meg végül Miklós.

- Mi na? Ez az – tárta ki karját a nyitott ajtó felé a lírai én.

- Ez?

- Ez.

- De ez semmi.

Valóban. Az ajtó mögött nem lapult semmi. Csak a sötétség. Meg egy pók, amely szorgosan szedte a lábait a lift irányába. Miklós valami nagyra számított, valami eget rengetőre. Várta, hogy ettől ihletet kap, de éppen ez az, ami miatt eddig sem kapott. A semmi. Nem történt semmi a világban, amiből ötletet meríthetett volna. Szóval Nicola azt mutatta meg neki, amiről ő is tudott, amivel teljesen tisztában volt. Ráadásul teljesen ráijesztett. Ekkor megint beugrott neki, hogy mi van, ha megőrült. De nem tudott sokáig ezzel a gondolattal foglalkozni, mert Nicola leejtette a cigarettacsikkjét, majd rátaposott. Zsebre tette kezeit és Miklóshoz fordult.

- Na, érted már?

- Hát... Most nem akarok nagyon letörni, de ezt eddig is tudtam?

- A semmit? – vont fel szemöldökét Nicola.

- Azt. Vagyis, hogy azért nincs ötletem, mert nem történik semmi és... nem tudom. Mert nincs olyan ötletem, ami megérné...

- Aha. Ez az! Te azt hiszed, hogy emiatt nem tudsz írni. Azt hiszed?

- Ja.

- Na igen. Pedig nem. Ez nem az, ami miatt nincs ötleted. Ez maga az ötlet.

- A semmi?

- A semmi. Figyelj, te valami kurva nagyot akarsz írni, nem igaz? – Nicola Miklós mellé lépett és a vállára tette egyik kezét – Valami olyat, amin mindenki elgondolkodik, ami valami újat és szokatlant mond az embereknek... - másik kezével lassan ívet írt le a levegőbe. Néhány másodperces hatásszünetet tartott majd hátrébblépett és úgy folytatta: - Francokat! Senki nem kíváncsi az érzelmi ömlengéseidre és az elvont gondolataidra. Senki... Tudod, mi kell az embereknek? A habzó szájú fogyasztóknak? – újabb szünet – Akció, szex és nyers humor. Ez a három barátom, és hiába fogsz drámákat, balladákat és eposzokat írni, hiába fogod megszólítani a társadalom lelkiismeretét, hiába tárod eléjük az igazságot, senkit nem fog érdekelni.

Miklósnak leesett, hogy Nicola mire gondol, de vendége egészen belemelegedett a beszédbe, ezért hagyta, hogy folytassa.

- Mert a társadalom nem kíváncsi az igazságra, nem elég nyitott az érzelmekre és a problémákat besöprik a szőnyeg alá, és csak dugnak, lövöldöznek meg röhögnek. Igaz, lesz néhány ember, aki befogadja és megérti majd a gondolataidat, de ha rajtuk áll, búcsút mondhatsz a karrierednek – Úgy tűnt befejezte. A zsebében kotorászott, majd ajkait egy pillanatra összeszorítva, feszült arckifejezéssel vette tudomásul, hogy elfogyott a cigarettája. Aztán Miklóstra nézett, aki állt és várta a folytatást. Majd hosszas hallgatás után megszólalt.

- Igazad lehet... - ismerte el – És akkor... most mi legyen? – tárta szét a karjait.

- Hogyhogy mi? Most felmész és írsz valami olyan szart, ami tele van vérrel, ócska, faragatlan poénokkal és elég egyszerű érzelmek vannak benne ahhoz, hogy az elhavazott, gazdag menedzserek is fel tudják fogni két telefonhívás között!

Elindultak visszafelé. Az ajtó nyitva maradt és tovább árasztotta a semmit. Ők pedig beszálltak a liftbe, a hosszú folyosó lámpái pedig hangos kattanást követően egyszerre lekapcsolódtak.